

Bemærkning, at det vist ikke vilde være heldigt, om det blev optaget i Reglementerne for Frihavnsselskabet. Da det imidlertid staar i Loven af 1891, have vi ment, at der heller ikke var Grund til at foreslaa det ubeladt her, naaar det dog ikke sit praktisk Betydning ved at blive optaget paa Formularerne for de paagældende Beviser, hvilket vi vilde anse for uheldigt.

Hvad dernæst angaar vore Vædringsforslag til § 2, er der først et, der gaar ud paa, at Ordene: „Den, som oplægger Varer, kan for dem fordrø“ o. s. v. ændres til: „For de oplagte Varer kan der fordrø“ o. s. v. Dette Vædringsforslag tilligter at gøre det muligt, at ikke blot, saaledes som Tilfældet er ifølge Lovforslagets Tekst, den, der selv oplægger Varerne, kan fordrø de paagældende Beviser udstede, men at ogsaa den senere Erhverver af de paagældende Varer kan gøre det. Altsaa, naar f. Eks. en har faaet et Oplagsbevis overdraget, staar det ham frit for, selv om den første Erhverver ikke har ønsket Garantibevis udstedt, naar han finder sig tjent med at faa det, at henvende sig til Oplagshuset derom. Dette havde Selskabet, saa vidt jeg ved, tænkt sig, at man kunde arrangere paa den Maade, at det første Oplagsbevis kunde tilbageleveres, og et andet blive udstedt, men det var i alt Fald et unødvendigt Omkost, og derfor have vi ment, at det var ønskeligt at give Forslaget en saadan Modifikation, at det derigennem stod antydet, at baade Oplæggeren og den senere legitimerede Erhverver af Oplagsbeviset kan fordrø Garantibevis udstedt. — Det næste Vædringsforslag er rent sprogligt. Der staar Tale om „Dokumenterne“, ellers kaldes de overalt i Loven for „Beviserne“, og derfor have vi ogsaa foreslaaet dette Ord her. Endvidere er der foreslaaet tilføjet, at naar man foruden Oplagsbeviset tillige faar udstedt et Garantibevis, skal dette anmærkes paa Oplagsbeviset. Det, have vi ment, vilde være heldigt, fordi det vilde være et Uvædsfæmment til Oplagsbevisets Erhverver, der derigennem kan faa autentisk Vidshed for, om et saadant Bevis er udstedt eller ikke. Ellers vil han være henvist til vedkommende Overdragers Meddelelse; det kan være, at det bliver glemt, rent bortset fra, at vedkommende kan fortie det. Men naar der skal staa paa Oplagsbeviset, at Garantibevis er udstedt, saa vil derigennem enhver Erhverver af Oplagsbeviset faa autentisk Vidshed for, hvorledes det forholder sig, og derfor have vi foreslaaet dette Vædringsforslag. — Det næste Vædringsforslag gaar ud paa, at Indholdet af Beviserne, for saa

vidt angaar Varens Navn, Mængde, Mærke o. s. v., skal være enslydende. Det er jo af Bigtighed for at staa Identiteten fast, at Varerne ere betegnede paa samme Maade. Ellers kan der opstaa Tvivl og Vanskeligheder, Forvekslinger med Hensyn til, hvad der egentlig er Indholdet af det paagældende Bevis, hvad der er Genstand for Bantret, Ejendomsret osv., og dette er affaaret, naar det hedder, at det skal indeholde en enslydende Angivelse af de Objetter, som Beviserne angaa. Paa den anden Side er dette „enslydende“ indskrænket til en Angivelse af Oplæggeren og Varerne, som oplægges, fordi der naturligvis paa andre Punkter kan være Uoverensstemmelser. Saaledes forudsætte vi som givet, at det ene Bevis kan udstedes til Ihændehaveren, det andet Bevis kan udstedes paa Navn, ligesom naturligvis ogsaa Benævnelserne maa være forskellige. — Til hvad der i § 2 er foreslaaet optaget i Beviserne har Udvalget føjet Ordene: „Bemærkning om, hvorvidt Varerne ere eller ville blive forsikrede af Selskabet for Bevisernes Indehaveres Regning“. Dette Punkt om Assurance er jo af Bigtighed, for at enhver Erhverver gennem selve Bevisets Tekst kan faa Klarhed over, om Varerne ere assurerede eller ikke, saa at han ikke ogsaa paa dette Punkt skal være henvist til selv at forhøre sig, til mere eller mindre paalidelige mundtlige Henvendelser osv.; naar Teksten meddeler ham, om Varerne ere eller ikke ere assurerede, har han dertigennem Sikkerhed for Tab ved Misforstaaelser eller ved Forsømmelser i saa Henseende. Paa den anden Side have vi ogsaa indskrænket det dertil, fordi vi ikke have villet paalægge de paagældende Parter nogen Tvang paa dette Punkt, hverken Selskabet i Henseende til at sige, at det skal assurere, fordi det saa vil stilles mindre heldigt over for Assurance-selskaberne, som maaske ville sige: Vi skulle assurere, altsaa ere vi de stærke i Forholdet — heller ikke over for Oplæggeren, som maaske selv ønsker at assurere eller at være sin egen Assurandør. Der er endvidere ingen Grund til at nøde dem til at assurere, naar enhver Erhverver af Beviserne gennem disses Tekst paa en praktisk Maade faar Meddelelse om, hvorledes Assuranceforholdene stille sig.

Ved § 3 har Udvalget dernæst foreslaaet, at der i Stedet for Ordet „endossert“ sættes: „enten benyttet til Haandpantsetning efter § 6; jfr: § 7“ fordi dette jo aabenbart er Tanken i § 3, naar der staar „hvis tillige et Garantibevis er udstedt og endossert eller forsynet med Paategning efter § 10“. Man mener aabenbart ikke ethvert som helst